

νά κατηγήσῃ τὸν παῖδα εἰς τὸν Χριστιανισμόν. Ἐπειδὴ ὁμῶς δὲν ἦτο ἱερωμένος, ἀποφασίζει νὰ ἔλθῃ πρὸς τὸν τότε εὐκλεῶς ἀρχιερατεύοντα ἐν Ἀλεξανδρείᾳ Ἅγιον Ἀθανάσιον, ὅστις οὐ μόνον παρεδέχθη καὶ ἐχειροτόνησε τὸν Φρουμέντιον, ἀλλὰ καὶ ἀνέδειξεν αὐτὸν ἐπίσκοπον τῆς πόλεως Ἀξούμ. Ὁ Φρουμέντιος, ἐπανελθὼν εἰς Ἀβυσσινίαν μετὰ πλείστων ἱερέων καὶ τῶν ἀναγκαίων ὁδηγίων, μετὰ πλείονος ζήλου ἐπιλαμβάνεται τοῦ ἔργου καὶ πείθει τὸν Ἀβρέχαν νὰ βαπτισθῇ. Τοῦ Ἀβρέχα τὸ παράδειγμα ἠκολούθησαν οἱ πλείστοι τῶν μεγιστάνων καὶ μετ' οὐ πολὺ πάντες οἱ ὑπῆκοοι. Ἐπειδὴ ὁμῶς συνέπεσε νὰ ἐκραγῶσι τότε αἱ τὸ Δυτικὸν Ῥωμαϊκὸν κράτος διαταράξασαι ἀπαίσεις τῶν Μονοφυσιτῶν ἢ Ἰακωβιτῶν αἵρέσεις, ἡ νέα τῆς Ἀβυσσινίας ἐκκλησία παρεδέχθη τὰς πλάνας αὐτῶν, εἰς αὐτὰς ἀνέμιξε καὶ πολλὰ τῶν ἐν αὐτῇ οἰκούντων Ἰουδαίων ἔθιμα, ὥς τὴν περιτομὴν καὶ ἄλλα, καὶ οὕτως ἀπετέλεσε μίγμα τι Χριστιανισμοῦ, σωζόμενον μέχρι τῆς σήμερον καὶ περιέχον πολλὰ τὰ ἰδιόρρυθμα καὶ παράδοξα. Οὐχ ἦττον ἢ τῆς Ἀβυσσινίας ἐκκλησία εἶναι ἡ μᾶλλον πλησιάζουσα πρὸς τὴν ἡμετέραν Ὀρθόδοξον, διότι ὁ ἐν αὐτῇ ὑπάρχων Χριστιανισμὸς εἶναι ἐκεῖνος, ὃν ἠσπάσθη ἐξ ἀρχῆς, ὁ καθαρὸς καὶ ἀδόλος, πρὶν δῆλον ὅτι οἱ Πάπαι τῆς Ῥώμης εἰσαγάγωσιν ἐν αὐτῇ τὰς καινοτομίας τῶν, καὶ πρὶν οἱ Λούθηροι καὶ Καλβίνοι ἀναμορφώσωσιν αὐτὸν κατὰ τὰς ἰδέας τῶν. — Διατηρεῖ δὲ ἡ Ἀβυσσινικὴ ἐκκλησία καὶ τὰ ἐπτά μυστήρια καὶ ἀναγνωρίζει τὰς ἀποφάσεις τῶν τριῶν πρώτων Οἰκουμενικῶν Συνόδων.

(Ἔπεται συνέχεια).

ΜΙΧ. Π. ΔΑΜΠΡΟΥ.

Ο ΔΙΣΧΥΝΤΗΛΟΣ.

Ἐπιστολή.

(Συνέχ. ἴδε φυλλ. Γ').

Ὁ θεὸς μου ὀλίγον συνεκινήθη, ἐπειδὴ εἶχεν ἤδη διέλθει τριάκοντα ἔτη καὶ ἐπέκεινα μακρὰν τοῦ ἀδελφοῦ του, καὶ κατὰ τὸ χρονικὸν τοῦτο διάστημα ἀπέκτησε περιουσίαν, ἥτις, ὥς ἐκαυχᾶτο, ἠδύνατο νὰ καταστήσῃ εὐτυχῇ ἡγεμόνα τῆς Ἰνδίας, ἐνὶ λόγῳ εἶχε φέρεи μεθ' ἑαυτοῦ τὸ τεράστιον ποσὸν τριάκοντα χιλιάδων λιρῶν, καὶ ἐπ' αὐτοῦ ὠκοδόμει τὰς περὶ ἀτελευτήτου εὐδαιμονίας ἐλπίδας του. Ἐνῶ δ' ἐφεύρισκε σχέδια μεγαλείου καὶ τρυφῆς, εἴτε διὰ τὴν μεταβολὴν τοῦ κλίματος, εἴτε δι' ἄλλην τινὰ αἰτίαν τὴν ὁποίαν ἀγνοῶ, ἡρπάγη ἐκ τῶν εὐφροσύνων ὁνείρων αὐτοῦ ὑπὸ μικρᾶς ἀσθενείας, ἀφῆσας με κληρονόμον ἀπάσης τῆς περιουσίας του. Καὶ τώρα, Κύριε, ἰδέ με εἰς ἡλικίαν τριάκοντα πέντε ἐτῶν, καλῶς ἐφωδιασμένον μὲ λατινικά, ἑλληνικά, καὶ μαθηματικά, κάτοχον μεγάλης περιουσίας, ἀλλὰ τοσοῦτον ἄχαριν καὶ ἄπειρον περὶ τὴν συμπεριφορὰν, ὥστε παρὰ πάντων δακτυλοδεικτούμαι ὡς ὁ πλούσιος πεπαιδευμένος χωριάτης.

Πρὸ τινος καιροῦ ἀγοράσας κτῆμα ἐν τῇ ἐξοχῇ, ὅπερ πλήθει, οὕτως εἶπεῖν, γειτόνων τοῦ συρμοῦ, καὶ ὅταν σκεφθῇς τὴν καταγωγὴν μου καὶ τοὺς ἀπολιτεύτους τρόπους μου, δυσκόλως θέλεις πιστεύσει ὅποσον ἐπιζητεῖται ἡ σχέσις μου παρὰ τῶν γειτονευσῶν οἰκογενειῶν, ἰδίως ἐκείνων οἵτινες ἔχουσι κόρας εἰς ὥραν γάμου. Οἱ κύριοι οὗτοι μοὶ ἔκαμον οἰκογενειακὰς ἐπισκέψεις καὶ ὑποχρεωτικωτάτας προσκλήσεις, μ' ὅλον ὅτι δὲ, ἐπιθυμῶ νὰ δεχθῶ τὴν προσφερομένην μοι φιλίαν τῶν, ἐπανειλημμένως ἐζήτησα συγγνώμην, ἐπὶ τῇ προφάσει ὅτι δὲν εἶχον εἰσέτι ἐντελῶς διευθετημένα τὰ πράγματά μου, διότι τὸ ἀληθές εἶναι ὅτι, ὁσάκις ἐπορεύθην ἐφιππος ἢ πεζὸς ἐπὶ τῷ σκοπῷ τοῦ νὰ ἀποδώσω τὰς διαφορὰς αὐ-

τῶν ἐπισκέψεις, ἡ καρδιά μου ἐξέλειπε καθ' ὅσον ἐπλησίαζον εἰς τὰς θύρας, καὶ ἐπέστρεψα πολλάκις εἰς τὴν οἰκίαν μὲ τὴν ἀπόφασιν νὰ δοκιμάσω πάλιν τὴν ἐπιούσαν.

Ἐπὶ τέλους ὁμῶς ἀπεφάσισα νὰ νικήσω τὴν δειλίαν μου, καὶ πρὸ τριῶν ἡμερῶν ἐδέχθην πρόσκλησιν νὰ γευματίσω σήμερον μετὰ τινος Κυρίου, τοῦ ὁποίου οἱ εἰλικρινεῖς καὶ ἀφελεῖς τρόποι μοὶ ἐπρομήνυον, οὕτως εἰπεῖν, καλλίστην ὑποδοχὴν. Ὁ ἱππότης Θωμᾶς Φρένδλης, ὅστις κατοικεῖ περίπου δύο μίλια μακρὰν, εἶναι Βαρωνέτος καὶ κατέχει κτῆμα πλησίον τοῦ ἰδικοῦ μου, παράγον δύο χιλιάδων λιρῶν εἰσόδημα κατ' ἔτος. Ἐχει δύο υἱοὺς καὶ πέντε θυγατέρας, ὅλους σχεδὸν εἰς ἀκμαίαν ἡλικίαν, καὶ ζώντας μετὰ τῆς μητρὸς των καὶ τῆς ἀγάμου ἀδελφῆς τοῦ ἱππότης Θωμᾶ. Γινώσκων τὸ ἄχαρι βάδισμά μου, πρὸ τινος καιροῦ ἔλαβον κατ' οἶκον μαθήματα παρὰ καθηγητοῦ τινος, διδάσκοντος ἡλικιωμένους κυρίους νὰ χορεύωσι, καὶ μ' ὅλον ὅτι κατ' ἀρχὰς εὗρον μεγίστην δυσκολίαν εἰς τὴν τέχνην ἣν διδάσκει, ἡ περὶ τὰ μαθηματικὰ ἱκανότης μου μοὶ ἐγένετο μέγα βοήθημα ὡς πρὸς τὴν τήρησιν τῆς ἰσορροπίας τοῦ σώματός μου, καὶ τὴν εὑρεσιν τοῦ κέντρου τῆς βαρύτητος τῶν πέντε θέσεων. Ἀποκτήσας ἤδη τὴν τέχνην τοῦ νὰ περιπατῶ χωρὶς νὰ κλονίζωμαι, καὶ μαθὼν νὰ κἀμνω κλίσεις καὶ ὑποκλίσεις, εὐτόλμως ἐδέχθην τὴν πρόσκλησιν τοῦ Βαρωνέτου εἰς γεῦμα οἰκογενειακόν, μὴ ἀμφιβάλλων πλέον ὅτι διὰ τῆς νέας μου μαθήσεως θὰ ἡδυνάμην νὰ ἴδω τὰς Κυρίας μετ' ἀφοβίας. Ἀλλ' οἴμοι! ὅπόσον μάταιαι εἶναι ἅπασαι αἱ τῆς θεωρίας ἐλπίδες, ὅταν δὲν στηρίζονται ἐπὶ ἐξέως! Ἐνῶ ἐπλησίαζον εἰς τὸν οἶκον, ὁ κώδων τοῦ γεύματος μοὶ διήγειρε τὸν φόβον μήπως, ἐνεκα τῆς βραδύτητος, κατέστρεψα τὸ γεῦμα. Ἐχων εἰς τὸν νοῦν μου ἐντυπωμένην τὴν ἰδέαν ταύτην, ἐρυθρίασα ὑπὲρ τὸ ῥόδον, ἐνῶ τὸ ὄνομά μου ἀνηγγέλκετο παρὰ τῶν διαφόρων οἰκοσημοφόρων ὑπηρετῶν, οἵτινες μὲ εἰσήγαγον εἰς τὴν βιβλιοθήκην μόλις ἐννοοῦντα τί ἡ ὑποῖον ἐβλεπον. Ὅτε πρῶτον εἰσῆλθον, συνήγαγον ἅπασαν τὴν δύναμίν μου καὶ ἔκαμον πρὸς τὴν Κυρίαν Φρένδλη τὴν νεωστὶ διδαχθεῖ-

σάν μοι ὑπόκλησιν, ἀλλὰ δυστυχῶς, ἐνῶ ἔφερον πρὸς τὰ ὀπίσω τὸν ἀριστερόν μου πόδα εἰς τὴν τρίτην θέσιν, ἐπάτησα τὸν ὑπὸ ρευματισμοῦ προσβεβλημένον δάκτυλον τοῦ δυστυχοῦς ἱππότης Θωμᾶ, ὅστις ἤρχετο ὀπισθέν μου, ἵνα μοὶ λέγῃ τὰ ὀνόματα τῶν διαφόρων μελῶν τῆς οἰκογενείας του. Δυσκόλως δὲ δύναται τις νὰ φαντασθῇ τὴν σύγχυσιν, ἣν τοῦτο μοὶ ἐνεποίησε, διότι μόνοι οἱ αἰσχυνητοὶ δύνανται νὰ κρίνωσι περὶ τῆς δυστυχίας μου, καὶ εἰς τοιοῦτον βαθμὸν πιστεύω νὰ ὑπάρχωσι πολλοί· ἡ οἰκογένεια ὁμῶς τοῦ Βαρωνέτου βαθμηδὸν διεσκέδασε τὴν ἀνησυχίαν μου· ἐθαύμαζον δὲ βλέπων ὅπόσας ἡ καλὴ ἀνατροφή δίδει δυνάμεις, ἵνα περιστείλλῃ τις τὰ αἰσθήματά του καὶ φαίνεται ἐντελῶς ἡσυχος μετὰ τοσοῦτον ὀδυνηρὸν συμβεβηκός. Ἡ παιδρότης τῆς Κυρίας, καὶ αἱ φιλικαὶ ὁμιλίας τῶν δεσποινίδων, ἀνεπαισθήτως μὲ ἔκαμον ν' ἀποβάλλω τὴν δειλίαν μου, καὶ λάβω μέρος εἰς τὴν ὁμιλίαν καὶ νὰ προτείνω νέα ἀντικείμενα. Ἐπειδὴ δὲ ἡ βιβλιοθήκη συνέκειτο ἐκ πολλῶν βιβλίων κομψῶς δεδεμένων, ἐγὼ ἐνόμισα ὅτι ὁ ἱππότης Θωμᾶς ἦτο φιλόλογος, καὶ ἐτόλμησα νὰ δώσω τὴν γνώμην μου περὶ τῶν διαφόρων ἐκδόσεων τῶν κλασικῶν συγγραφέων τῆς Ἑλλάδος, εἰς ὅπερ αἱ ἰδέαι τοῦ Βαρωνέτου ἐντελῶς συνεφώνουν μετὰ τῆς ἰδικῆς μου. Παρεκινήθην δὲ εἰς τοῦτο παρατήσας ἐκδοσὶν τοῦ Ξενοφώντος εἰς δεκαεὶς τόμους, ἧτις (ἐπειδὴ ποτὲ πρότερον δὲν εἶχον ἀκούσει περὶ τοιούτου πράγματος) μεγάλως διέγειρε τὴν περιέργειάν μου, καὶ σηκωθείς ἐξήταζον τί ἡδύνατο νὰ ᾔῃαι. Ὁ ἱππότης Θωμᾶς ἐνόησε τί ἐμελλον νὰ κἀμω, καὶ, (ὡς ὑπέθεσα), θέλων νὰ μὲ ἀπαλλάξῃ τοῦ κόπου, ἐσηκώθη ἵνα καταβιβάσῃ τὸ βιβλίον, ὅπερ μὲ ἔκαμε προθυμότερον, ἵνα ἐμποδίσω αὐτόν· ἐκτείνας ὅθεν ταχέως τὴν χεῖρά μου εἰς τὸν πρῶτον τόμον, ἐξέβαλον αὐτόν μετὰ βίας. Ἀλλ' ἰδού! ἀντὶ βιβλίου ἦτο σάνις κατασκευασμένη διὰ δέρματος καὶ χρυσωμάτων, ἵνα φαίνεται ὡς δεκαεὶς τόμοι, ἧτις ἔπεσε δυστυχῶς ἐπὶ μελανοδοχείου ἐκ πολυτιμωτάτης πορσελάνης, κειμένου ἐπὶ τραπέζης ὑποκάτωθεν. Ματαίως μὲ διεβεβαίου ὁ ἱππότης Θωμᾶς ὅτι δὲν ἐ-

πειράξεν. Ἐγὼ εἶδον τὸ μέλαν ῥέον ἐξ ὠ-
ραιοτάτης τραπέζης ἐπὶ τουρκικοῦ τάπητος,
καὶ μὴ γινώσκων σχεδὸν τί ἔκαμνον, προσ-
επάθησα νὰ σταματήσω τὴν πρόοδόν του
διὰ τοῦ λινοῦ χειρομάκτρου μου. Ἐν δὲ τῇ
συγχύσει ταύτῃ εἰδοποιήθημεν ὅτι τὸ γεῦμα
ἦτο ἔτοιμον, καὶ μετὰ χαρᾶς ἐνόησα τότε,
ὅτι ὁ κώδων ὅστις μὲ εἶχε φοβίσει, ἦτο μό-
νον ἡ εἰδοποίησις, ἣτις δίδεται ἡμίσειαν ὥ-
ραν πρὸ τοῦ γεύματος.

Ἐνῶ ἐπορεύομην διὰ τῆς αἰθούσης καὶ
τῶν δωματίων εἰς τὸ ἐστιατόριον, ἔσχον
καιρὸν νὰ ἀναλάβω τὰς δυνάμεις, καὶ πα-
ρακληθεὶς ἐκάθισα μετὰ τῆς κυρίας Φρέν-
δλη καὶ τῆς πρωτοτόκου αὐτῆς θυγατρὸς.
Ἀπὸ τὴν στιγμήν τῆς πτώσεως τοῦ ξυ-
λίνου Ξενοφῶντος, τὸ πρόσωπόν μου ἔκαιεν
ὡς θαυλός, καὶ ὅτε ἤρχισα νὰ αἰσθάνωμαι
ἐμαυτὸν ἄρκετὰ ἡσυχον, ἐν ἀπροσδόκητον
συμβεβηκὸς ἀνῆψε πάλιν ὅλην μου τὴν θερ-
μότητα καὶ τὰς ἐρυθριάσεις. Θέσας τὸ πι-
νάκιόν μου πλήρες ῥοφήματος πολὺ πλη-
σίον τῆς ἄκρας τῆς τραπέζης, ὅτε ἠθέλησα
νὰ κάμω ὑπόκλισιν εἰς τὴν δεσποινίδα Δεί-
ναν, ἣτις ὑποχρεωτικῶς πῶς ἐπῆναι τὸ
χρῶμα τοῦ ἐνδύματός μου, ἔχυσα πάντα
τὰ βράζοντα σχεδὸν περιεχόμενα τοῦ πινα-
κίου ἐντὸς τοῦ στήθους μου. Ἄν καὶ μοὶ
παρέσχον εὐθέως πολλὰ χειρομάκτρα,
ἵνα σπογγίσω τὴν ἐπιφάνειαν τῶν ἐνδυμά-
των μου, αἱ μετὰξιναι περισκελίδες μου
ιδίως δὲν ἦσαν ἄρκετὰ δυναταί, ὥστε νὰ μὲ
σώσωσιν ἀπὸ τὰ ἀποτελέσματα αἰφνηδίου
ζεματίσεως, καὶ ἐπὶ τινα λεπτὰ αἱ κνῆμαί
μου καὶ οἱ μηροὶ μου ἔβραζον ὡς ἐντὸς λέ-
βητος· ἀλλ' ἐνθυμηθεὶς πῶς ὁ ἱππότης Θω-
μᾶς ἔκρυπτε τὸν πόνον του, ὅτε τὸν ἐπάτη-
σα, ὑπέφερα τὸν ἰδικόν μου ἐν σιωπῇ, καὶ
ἐκαθήμην μὲ τὰ κάτω ἄκρα μου ἡμίβραστα,
ἐν τῷ μέσῳ τῶν κρυφῶν γελώτων τῶν δε-
σποινίδων καὶ τῶν ὑπηρετῶν.

Δὲν θὰ σοὶ διηγηθῶ τὰς διαφόρους ἀβλε-
ψίας μου κατὰ τὴν πρώτην τῶν φαγητῶν
παράθεσιν, ὅτι ἀνέτρεψα τὴν ἀλατοδόχην, ὅτι
ἔχυσα τὸ ἄρτυμα, κ.τ.λ. ἄφες μᾶλλον νὰ
σοὶ διηγηθῶ τὰ κατὰ τὴν δευτέραν παράθε-
σιν δυστυχήματά μου, ὅτι τέλος ἠττήθην,
ὑπέκυψα.

Εἶχον τεμάχιον γλυκυτάτης πουδίγκης

εἰς τὸ περόνιόν μου, ὅτε ἡ δεσποινὶς Λου-
δοβίκη Φρένδλη μὲ ἐζήτησε περιστερὰν, ἣτις
ἦτο πλησίον μου. Ἐν τῇ σπουδῇ μου, χω-
ρὶς νὰ γινώσκω σχεδὸν τί ἔκαμνον, ἔχαψα τὴν
ποδίγκην καίουσαν ὡς ἄνθραξ ἀνημμένος· ἦτο
ἀδύνατον νὰ κρύψω τὴν ἀγωνίαν μου· οἱ
ὀφθαλμοὶ μου ἐξήρχοντο τῶν θέσεών των.
Ἐπὶ τέλους, εἰς τὸ πείσμα ἐντροπῆς καὶ ἀ-
ποφάσεως, ἠναγκάσθην νὰ ῥίψω τὸ αἷτιον
τῆς βασάνου μου ἐντὸς τοῦ πινακίου μου.
Ὁ ἱππότης Θωμᾶς καὶ πᾶσαι αἱ Κυρίαι
συνεπάνουν τὴν θέσιν μου, καὶ ἕκαστος συν-
εβούλευε διάφορον φάρμακον. Ὁ μὲν συνί-
στα τὸ ἔλαιον, ὁ δὲ τὸ ὕδωρ, ἀλλὰ πάντες
συνεφώνησαν, ὅτι ὁ οἶνος ἦτο καταλληλότα-
τος ἵνα ἐκβάλῃ τὴν θερμότητα, καὶ μοὶ ἐ-
φέρθη ἐν ποτήριον, ὅπερ ἤρπασα μετὰ σπου-
δῆς· ἀλλ' οἶμοι! πῶς θὰ διηγηθῶ τὰ λοι-
πά. Εἴτε ἔσφαλλεν ὁ οἰνοχόος, εἴτε ἐπί-
τηδες ἠθέλησε νὰ μὲ τρελλάνει, μοὶ ἔδωκε
δυνατώτατον ῥώμιον, μὲ τὸ ὅποιον ἐγέμισα
τὸ στόμα μου, ὅπερ ἦτο ἤδη πλήρες φλυ-
κταινῶν καὶ ἀνευ δέρματος. Μὴ ὦν διόλου
συνειθισμένος εἰς οὐδὲν εἶδος οἰνοπνεύματος, μὲ
τὴν γλῶσσαν, τὸν λαιμὸν καὶ τὸν οὐρανίσκον
μου ὡμὰ ὡς κρέας βωδινόν, τί ἡδυνάμην νὰ
κάμω; Δὲν ἡδυνάμην νὰ καταπίω, καὶ, ἐνῶ
ἔθεσα τὰς δύο μου χεῖρας εἰς τὸ στόμα μου,
τὸ κατηραμένον ποτὸν ἀνεπήδησε διὰ τῆς
ρίνός. καὶ τῶν δακτύλων μου, ὡς ἀναβρυ-
τήριον, ἐφ' ὧν τῶν πινακίων· ἐγὼ δὲ διὰ
τοὺς γέλωτας, οἵτινες πανταχόθεν διηγέρ-
θησαν, ἔμεινα ὡς ἐμβρόντητος. Ματαίως ὁ
ἱππότης Θωμᾶς ἐπέπληττε τοὺς ὑπηρετάς
του, καὶ ἡ Κυρία Φρένδλη τὰς θυγατέρας
τῆς, διότι τὸ μέτρον τῆς αἰσχύνῃς μου καὶ
τῆς διασκεδάσεώς των δὲν εἶχεν εἰσέτι
πληρωθῇ. Ἰνα ἀνακουφισθῶ ἀπὸ τὴν ἀνυ-
πόφορον κατάστασιν τοῦ ἰδρώτος, τὸν ὁ-
ποῖον μοὶ ἐπροξένησε τὸ συμβεβηκὸς τοῦτο,
χωρὶς νὰ σκεφθῶ τί ἔκαμνον, ἐσπόγγισα τὸ
πρόσωπόν μου μὲ τὸ ἀπαίσιον χειρομάκτρον,
ὅπερ ἦτο εἰσέτι ὑγρὸν ἐκ τῶν συνεπειῶν
τῆς πτώσεως τοῦ Ξενοφῶντος, καὶ ἐμελά-
νωσα ἐπομένως ὅλα μου τὰ χαρακτηριστικὰ
καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις. Καὶ ὁ Βαρωνέ-
τος αὐτὸς δὲν ἡδυνήθη πλέον νὰ κρατηθῇ,
ἀλλὰ μετὰ τῆς κυρίας του ἔλαβε μέρος εἰς
τὸν γενικὸν γέλωτα, ἐνῶ ἐγὼ ἐπῆδησα ἀπὸ

τὴν τράπεζαν ἐν ἀπελπισίᾳ, ἐξῆλθον τῆς οἰκίας, καὶ ἔτρεξα εἰς τὸν οἶκόν μου ἐν συγχύσει καὶ ἐντροπῇ, οἷαν ἡ ὤθησις τοῦ μεγίστου ἐγκλήματος δὲν δύναται νὰ διεγείρῃ.

Ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ ὑπὸ Δ. Ι. Κ.

ΕΠΕΙΣΟΔΙΟΝ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ ΤΩΝ ΔΥΟ ΡΟΔΩΝ (α).

(Ἡ σκηνὴ παρίσταται ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης τοῦ Ἑξαμ' σωροὶ ὀπλῶν τεθραυσμένων, τηλεδόλων ἀπορροσασμένων, ἵππων θνησκόντων καὶ σπαρασσόντων σπανίως καὶ ὀρμητικῶς ἐδῶ καὶ ἐκεῖ πτώματα, φέροντα εἰς τὸ μέτωπον τὰ μελανὰ σημεῖα τῆς ἀγωνίας, καὶ θλίβοντα μεταξὺ τῶν συνεσταλμένων δακτύλων τῶν εἰσέτι τὸ εἰς τὸ ἐξῆς ἀχρηστον ἔξφορ. Εἰς τὸ βάθος ἐκτείνεται δάσος μὲ σκοτεινοὺς θόλους· ἡ δὲ νύξ εἶναι γαληναία καὶ αἰθρία, ἡ σελήνη λάμπει καὶ ἡ φωνὴ τοῦ γρύλλου μιγνύεται μὲ τοὺς βογγασμοὺς τῶν θνησκόντων).

Εἰς ἱπποθῆς τοῦ λευκοῦ ροδοῦ. Ἡ μάχη ἐκερδίσθη!... Ἑξαμ. θὰ μάθης τί πράττουν οἱ βασιλεῖς. Ἐδῶ, ἐνῶ χιλιάρδες ὄντων ἔζων ταύτην τὴν πρωΐαν, δὲν ζῶσι πλέον ταύτην τὴν ἐσπέραν· τὸ πᾶν κατέστη πάλιν γαληναῖον καὶ σιωπηλόν!... Κλαίετε μητέρες! Ἡμεῖς οἱ πολεμιστὰὶ ἐξετιμῶμεν τὸν Θεὸν καὶ τοὺς ἀνθρώπους... Ζήτω ἡ δόξα! (παρέρχεται συρίζων ἤχόν τινα κυνηγετικόν).

(Δύο λησταὶ μὲ μορφὴν ἀπαισίαν παρεισέφρυσαν μεταξὺ τῶν πτωμάτων τὰ ὅποια ἀπογυμνώνουσι).

ΒΙΛΛ. Αἱ!

ΝΕΔ. Τί σὲ συνέβη;

ΒΙΛΛ. (δεικνύων τὸ σῶμα ἐνὸς ἱππέως).
Κι... νεῖ...

(α) Ἐμφύλιος πόλεμος ἐν Ἀγγλίᾳ, συμβὰς περὶ τὸ 4483 Μ. Χ. μεταξὺ τοῦ αἵτου τοῦ Ἑδωράκου καὶ τοῦ Λαγκαστηριανοῦ, ὅστις ἐκλήθη πόλεμος τῶν δύο ῥόδων, διότι οἱ μὲν ὀπαδοὶ τοῦ αἵτου τοῦ Ἑδωράκου ἔφερον λευκὸν, οἱ δὲ τοῦ Λαγκαστηριανοῦ ἐρυθροὺν ῥόδον.

Σημ. α' Ἰλισσοῦς

ΝΕΔ. Τί;

ΒΙΛΛ. Κινεῖται!

ΝΕΔ. Διότι δὲν ἐξεψύχησεν ἀκόμῃ. Μὴ φοβοῦ, τώρα δὲν θὰ κινηθῇ πλέον.

ΒΙΛΛ. Ἀνθρώπον ζῶντα, ὑπερασπιζόμενον ἑαυτὸν καὶ παρακαλοῦντα τὸν ξεγυμνῶ καὶ τὸν φονεύω, χωρὶς ἡ ἐλαχίστη ἵς νὰ ταραχθῇ ἐν ἐμοί· ἀλλ' ἐνὰ ἀποθανόντα ἤδη, ψυχρὸν, ὅστις ἀνθίσταται... φρίκη!

ΝΕΔ. Ταχύτερον, νῆε παράφρον! ταχύτερον ἀπογύμνωσον τοῦ χρυσοῦ τοῦ τὸν ὠχρὸν τοῦτον ἱππέα, καὶ ὁ Θεὸς δὲν θὰ σέ τιμωρήσῃ παντελῶς διὰ τὴν τόλμην σου. Πολλὰς ἐργασίας θὰ εἴχεν ὁ Θεός, εἴαν ἔπρεπε νὰ καταδιώξῃ καὶ ὅλας τὰς πλεονεξίας τὰς διαπραχθείσας σήμερον ἐναντίον τοῦ ὀρθοῦ λόγου εἰς ταύτην τὴν γωνίαν τῆς γῆς. Βασιλεῖς, ἥρωες, λησταὶ ἐθέρισαν ὀλόκληρα πλήθη καὶ ἡ ἰδική σου κλοπὴ εἶναι ῥάνις ὕδατος εἰς τὸν Ὠκεανόν. Διατί φοβεῖσαι αὐτὸν τὸν νεκρὸν, τοῦ ὁποίου αἱ τοῦ φθινοπώρου βροχαὶ θὰ ἐπιφέρωσι τὴν διάλυσιν τοῦ κρανίου σου! παιδίον! παιδίον πάντοτε· τὸ πτώμα δὲν διαφιλονεικεῖ εἰς τὸν γύπα τὸ τεμάχιον τῆς ἀσπαιρούσης σαρκὸς του.

ΒΙΛΛ. (καθήμενος ἐπὶ τοῦ κορμοῦ τηλεδόλου). Ἡ μήτηρ μου μοὶ διηγείτο ἄλλοτε χιλίας ἀνοήτους ἱστορίας, αἵτινες μοὶ ἐπανῆλθον κατὰ νοῦν... ἔλεγεν, ὅτι εἶναι ἐγκλημα νὰ βεβηλόνω τὴν κόνιν τῶν ἀποθανόντων...

ΝΕΔ. Ἡ μήτηρ σου ὠμίλει ὥς γυνή. Τί ἐστὶ κόνις τῶν ἀποθανόντων; Ἀφ' οὗτο ὁ κόσμος εἶναι κόσμος, ὁ θάνατος δὲν ἐθέρισε καὶ ὁ χρόνος δὲν συνήθροισε κόνιν ἐπὶ κόνεως; πατεῖς τοὺς πόδας σου ἐπ' αὐτῆς τῆς χθὲς, κτίζεις τὴν οἰκίαν σου, τὸν κλῆδανόν σου, καὶ τὴν ὀφιοθήκην σου, ἡ σήμερον εἶναι σεβασμιωτέρα;... Καὶ, ὅταν κοιμᾶσαι ἐπὶ τῆς κόνεως γενεῶν ἐπισεσωρευμένων, μὲ ὅποιον δικαίωμα οἱ ἄνθρωποι, οἵτινες ἐκοιμήθησαν πρὸ σοῦ θὰ ἔλθωσι νὰ ταραξῶσι τὸν ὕπνον σου;

ΒΙΛΛ. (ἀρχόμενος τοῦ ἔργου πάλιν) Ἐμπρός! τὸ βαλάντιόν σου ἦ...

ΝΕΔ. Τὴν ζωὴν σου!... κινεῖται;

ΒΙΛΛ. Ὅχι.

ΝΕΔ. Εὖγε! οἱ ἀποθανόντες ἐδαμάσθησαν οἱ παιδικοὶ τρόμοι ἀπομακρύνονται σοῦ· παι-